

Oğlan ve Yengeç

Çınar BİBER

Ođlan ve Yengeç

Çınar BİBER

Leo sahili dünyadaki her yerden daha çok severdi. Her sabah kırmızı kova şapkasını giyer, küçük file toplama çantasını alırdı. Kum tepelerinin yanından koşar, kanvas ayakkabılarıyla kumları savurur ve suyun yakınında çömelirdi. Orada, yengeçler ıslak kumun üzerinde koşuşturur, minik bacakları hafifçe tıkırdardı.

Bir yengeç Leo'nun dikkatini çekti. Parlak turuncu-kırmızı bacakları ve büyük bir kısıkaçı vardı; krem ve kahverengi çizgili sarmal bir kabukta yaşıyordu. Kabuğun ağzı çatlamıştı ama yengeç hızlı hareket ediyor, cesur ve telaşlı görünüyordu. Leo onu takip etti, ela gözleri hayretle açılmıştı. "Nereye gidiyorsun, küçük dostum?" diye fısıldadı.

Yengeç bir gelgit havuzunun yanında durdu ve sap üzerindeki kara boncuk gözlerini kaldırdı. Leo tuhaf bir şey fark etti: Yengecin yumuşak, soluk gövdesi kabuğun dışına taşıyordu, sanki kabuğa sığmıyordu. Tam o sırada Dede Sol, ahşap bastonuna yaslanarak yanlarına geldi. "Bu yengeç büyüyor," dedi. "Yakında daha büyük bir kabuğa ihtiyacı olacak."

Dede Sol Leo'nun yanına çömeldi, hasır şapkası gri gözlerine gölge düşürüyordu. "Yengeçler kendi kabuklarını büyütemez," diye açıkladı. "Taşınmak için boş kabuklar bulmaları gerekir. Boş kabuk yoksa güvenli yuva da yoktur." Leo sahile baktı. Kumun içine dağılmış çöpler gördü—şişeler, poşetler ve plastik parçaları. "Yengeçler iyi olacak mı?" diye sordu Leo.

Dede Sol kayaların yanına dolanmış bir plastik poşeti işaret etti. "Çöpler küçük hayvanları tuzağa düşürebilir ya da yeni kabuklara giden yollarını kapatabilir," dedi. "Ama temiz bir sahil herkese yardım eder." Leo kaşlarını çatı. Yardım etmek istiyordu ama nasıl yapacağından emin değildi. Tam o sırada yeşil gönüllü tişörtü ve kot tulumu giymiş uzun boylu bir kadın onlara el salladı. "Bugün sahil temizliği var!" diye seslendi. "Kim katılmak ister?"

Kadının adı Anne Rose'du ve temizliği o yönetiyordu. Leo'ya sarı bir bahçe eldiveni ve büyük bir çöp torbası verdi. "Sadece çöpleri topla," dedi sıcak bir gülümsemeye. "Kabukları ve deniz canlılarını olmaları gereken yerde bırak." Leo başını salladı. Eldiveni giydi ve kumun üzerinde yürümeye başladı, file çantası yanında sallanıyordu.

Leo suyun kenarında buruşmuş bir bardak gördü. Yanından geçen minik bir yengece basmamaya dikkat ederek yavaşça uzandı. "Affedersin," dedi yumuşak bir sesle, sanki yengeç onu duyabilecekmiş gibi. Bardağı aldı ve çantasına attı. Sonra bir kayaya takılmış plastik bir halka gördü. Nazıkçe çekti ve halka kurtuldu.

Kum tepelerinin yakınında Leo düğümlemiş bir olta ipi buldu. İki küçük yengeç ona takılmış, kıskaçlarını sallıyordu. "Anne Rose!" diye seslendi Leo. Anne Rose sarı eldivenleriyle hızla yanına geldi. Birlikte ipi çözdüler ve yengeçler kaçıp gitti. "Sen iyi bir yardımcısın," dedi Anne Rose. "Dikkatlisin ve nazıksın." Leo dişleri aralık gülümsemesiyle gülümsedi.

Sabah ilerledikçe Leo çantasını çöplerle doldurdu. Şişeler, ambalajlar ve kırık bir oyuncak gördü. Her seferinde önce hayvan var mı diye kontrol etti. Dede Sol'un sözlerini hatırlayarak her boş kabuğu yerinde bıraktı. Sahil daha temiz görünmeye başladı ve dalgalar daha parlak ışıldıyordu. Leo işiyle gurur duydu.

Sonra Leo mükemmel kabuğu buldu—krem ve kahverengi sarmal bir kabuk, büyüyen bir yengeç için tam uygundu. Neredeyse onu alacaktı ama sonra hatırladı: Yengeçlerin boş kabuklara ihtiyacı vardı. Onu nazikçe kumun üzerine geri koydu. "Birinin buna ihtiyacı olacak," diye fısıldadı. Küçük bir yengecin kabuğa yaklaşıp içine baktığını gördü.

Tam o sırada Leo arkadaşı Pip'i—çatlak kabuklu yengeci—gelgit havuzunun yanında gördü. Pip, kendisi için çok küçük olan bir kabuğa sığınmaya çalışıyordu. "Daha büyük bir kabuğa ihtiyacı var," dedi Leo Anne Rose'a. "Ama pek fazla boş kabuk kalmadı." Anne Rose etrafına baktı. "O zaman sahil temiz ve güvenli kalsın diye elimizden geleni yapmalıyız," dedi. "İşte böyle yardım ederiz."

Leo'nun bir fikri vardı. Anne Rose'a gelgit havuzunun yanında güvenli bir yere birkaç boş kabuk bırakıp bırakamayacaklarını sordu. Anne Rose başını salladı. "Bu harika bir fikir," dedi. "Yeter ki canlılardan kabuk almayalım." Leo dikkatlice üç boş kabuk seçti ve kayaların yanına koydu. "Senin için, Pip," dedi.

Ertesi gün Leo gelgit havuzuna döndü. Pip'in kumun üzerinde cesurca yürüdüğünü gördü. Ama şimdi Pip yeni bir kabuk taşıyordu—daha büyük, krem ve kahverengi çizgili bir kabuk. "Bulmuşsun!" diye sevindi Leo. Dede Sol arkasından geldi. "Görüyor musun?" dedi. "Doğaya özen gösterirsek, doğa kendiyile ilgilenir."

Anne Rose tüm gönüllüleri topladı. "Sizin sayenizde sahil temiz ve güvenli," dedi. "Yengeçler ihtiyaç duydukları kabukları bulabilir." Leo parıldayan kuma ve mutlu yengeçlere baktı. İçi ısındı. Küçük ellerin bile büyük bir fark yaratabileceğini biliyordu. "Yardım etmeye devam edeceğim," diye söz verdi.

Leo ve Dede Sol bir kütüğün üzerine oturup dalgaları izlediler. "Bugün önemli bir şey öğrendin," dedi Dede Sol. "Yaban hayatı hayatta kalmak için doğal kaynaklara—boş kabuklar gibi—ihtiyaç duyar. Ve biz de yuvalarını temiz tutarak yardım edebiliriz." Leo başını salladı. Pip'i ve diğer tüm yengeçleri düşündü. Boş kabukları her zaman yerinde bırakacaktı.

Güneş batmaya başlarken Leo kırmızı kova şapkasını çıkardı ve kumları silkeledi. File çantası artık boştu ama kalbi doluydu. Okyanusa el salladı ve yakında döneceğine söz verdi. Eve dönerken Pip'i yeni kabuğunda düşünüp gülümsedi. Sahil onun sayesinde daha güzel bir yerdi.